

Vrbovský farník

mesačník farnosti Vrbov – ročník II. – číslo 10/2008

Ovce

Niečo o čom snívate sa niekedy prudko a nečakane splní. Aj mne sa nechce veriť, že letím pod svojim červeno modro bielym padákom na predhorí Dolomitov. Vôbec som tu nemal

byť. Ešte som sa na tak veľké hory necítil. Síce v diaľke, ale predsa akosi zblízka si obzerám Marmolatu. Na jej vrcholci sa beleje ľadovec. Presahuje mraky pod ktorými krúžim. A mám viac ako dvetisíc metrov nad hladinou mora. Z vápencových stien a žľabov podo mnou prichádzajú termické prúdy s prekvapujúcou dravosťou a prudkosťou. Vtedy sa padák zatrasie, zotrvačnosť ma vtlačá do sedačky, časť padáku občas klapne, ruky s riadiacimi šnúrami eliminujú divoký pohyb nad mojou hlavou. Po pár zákrutách sa to zmierňuje a ja naberám výšku až skraja prelietavam prvými chuchvalcami mraku. A znova pár kilometrov popri horách ďalej. Výhľady sú nádherné. Fotoaparát v kapse na mojom bruchu svrbí. Pustiť na chvíľu riadenie a urobiť pár záberov? Alebo sa radšej na to vykašľať a držať si padák nakrátko. Veď aj v duši je akási SD-karta, do ktorej sa nahráva všetka ta krása vpravo i vľavo, hore i dole. Ale túžba priniesť zvlnenosť horizontov do pohodlia obývačky ako zvyčajne víťazí. Azda iba nešťastní vojaci, čo s chvatom odpratávali trosky černobyľského reaktora v paľbe smrteľnej radiácie boli rýchlejší ako ja, keď som vyberal a zapínal fotoaparát. Keď už sú obe riadiace šnúry len v jednej ruke, treba to využiť. Najprv nepremyslene stlačím jemné tlačítko spúšte v hrubých rukaviciach. Je tesne nad bodom mrazu. Potom sa uklidňujem a kontrolujem nastavenia na fotoaparáte. Samozrejme, že otáčavé koliesko bolo na nejakom nezmysle. Až zadržujem dych, ako nastavujem správny režim fotografovania. A znova, sa snažím držať fotoaparát tak, aby tam bolo aj čosi vidieť a aby to nebolo roztrasené. Medzi tým som stovky metrov od kurzu a utápam sa pod hrebeňom. Objavuje sa turbulencia.

Hádzem foťák do pultu s prístrojmi, rvem zips, aby z kapsy nevypadol, jasné, že sa zasekáva, je mi ukradnutý, veď je v najhoršom priviazaný, a ako topiaci sa slamky chňapem po riadení môjho padáka. Akurát včas. Tretina krídla sa zaklapne, stačí sa nakloniť naopak, trochu pribrzdiť zdravú stranu a mäkké pľasnutie dáva bodku za klapacom. Stupák je rozbitý, treba v ňom točiť, aby som získal späť výšku premárnenú fotením. Moc sa mi doň nechce. Chvíľku sa odhodlávam a potom idem späť do toho priestoru. Padák má nad mojou hlavou diskotéku. Moc mu do toho nehovorím, sám si často nájde lepšiu stopu, ako mu ju chcem nanútiť ja. Stabilizujeme sa v úzkom krúžení. Spokojné pípanie prístrojov znova prebúdza pokušenie vytiahnuť fotoaparát. Objavujú sa leteckí kamaráti. Fotôčka ich padákov nad ovcami pasúcimi sa na hrebeni hôr by im určite urobila radosť. Nasleduje bleskový chvat do kapsy, kde je môj foťáček...

Potom si tie fotky doma pozerám. Sú krásne. Ale ľudia by sa asi pri ich pozeraní po chvíľke nudili. Nikto nevie oceniť okolnosti, za akých vznikli. Nikomu to nemôžem zazlievať, lebo trpím podobnou chorobou. Alergiou na prezeranie si cudzích fotiek. Nastala doba, keď každý priemerný mobilný telefón má v sebe zabudovaný fotoaparát. Na internete sú miliardy fotografií a milióny pribúdajú každým novým dňom. Prakticky neobmedzený počet záberov v našich fotoaparátoch nás pudí k neustálemu cvakaniu vecí a javov okolo nás. Ani len vlastné zábery nemáme čas si prezerat', len ich ukladáme na hardisky našich počítačov v nádeji, že sa k nim niekedy vrátíme. Falošnej nádeji. Každý deň má dosť svojich starostí. Skrátka, fotografia zovšednela. Nehovoriac o tom, že sa naučila aj klamať. S niektorými programami sa dá totiž čarovať. Striehnutie na to správne svetlo pri západe Slnka sa už nenosí. Jednoducho sa domaľuje. Aj pekné mraky. Každý sa cíti byť fotografom. Zažili sme, že čosi vzácne úplne zovšednelo. Prejedlo sa. Tak ako fotografia je konzervou atmosféry a keďže sú jej plné sklady, už nám nejde na chuť, tak rovnaké presýtenie hrozí aj samotným zážitkom. Aj zážitkov je prebytok. Ponuka víťazí nad dopytom. Toľko toho chceme stihnúť! Tak málo spíme a rozprávame sa medzi sebou. Lebo aj v rozhovoroch chceme víťaziť nad inými silou svojich zážitkov a fotografií. Ten kto nafilmoval nedávne núdzové pristátie vrtuľníka sa stal hviezdou večerných správ. Až sa zdalo, že niektorým bolo ľúto, že to nevybuchlo. To by bol ešte len záber! Iné honoráre by ponúkali televízne štáby... Že vo vnútri sedeli ľudia a čo

prežili, keď sa o nich otrela smrť, to nikoho nezaujíma. Prečo sme si nechali tak ľahko nanútiť dvihnutie stavidiel kdesi v našom vnútri, a prúd zážitkov, lacných obrázkov, načisto poodnášal jemnú prst' z ktorej klíči v našom srdci úžas nad krásou stvorenia? Už nič nie je tak silné, aby sme nad tým žasli... Ani človek s ktorým sa stretneme nie je už pre nás tajomstvom. Všetko sme videli, všetko vieme a keď nie, tak si to vygooglíme.

Potom nastávajú komplikácie vo vzťahu k Pánu Bohu. Apoštol Pavol, keď bol v Aténach stal sa stredobodom záujmu. Mal nové náboženské názory a všetci si ho chceli vypočuť, lebo tí, „čo tam bývali, nemali na nič toľko času ako rozprávať alebo počúvať niečo nové.“ (Sk 17,21) Ale keď to mali prijať za životnú cestu, poslali ho preč. Stratili záujem. Povrchné poznanie sveta im stačilo. Bojím sa doby, keď o všetkom niečo vieme, ale v podstate nič nepoznáme. Tej desivej neutrality uprostred mora informácii. Nič priveľmi osobné. Viera v Boha by mala byť životným štýlom. Skauting by mal byť životným štýlom. Ale stále viac sme len dobre informovaní o Cirkvi a jej škandáloch, stále viac len vieme o akciách a stretnutiach skautov a skautiek, poznávame štruktúry a meníme si adresy a suveníry, aktualizujeme mailové fóra, ale vytráca sa ochota niečo prijať za osobný štýl života. Stalo by sa to pevným, ak by sme k tomu došli hlbokým osobným zážitkom. Ale už ani do manželstva nevstupujú ľudia po jedinečnom zážitku kvalitného chodenia a randenia. Dokonca aj tu sa hneď všetko narýchlo odbije a hŕf do spoločnej postele.

Asi aj pre mňa sú cudzie fotky trochu nudné. Ak ale spoznám ako vznikli, čo znamenajú pre toho, kto ich fotil, čo vtedy prežíval a cítil, budem si ich rád pozerat' aj opakovane. Skúste to aj vy.

Andrej Legutký

Predmanželská zmluva

bude možno realitou

„Vieš, drahý (á), zbožňujem ťa. Ale čo ak po niekoľkých rokoch budeš vyzerat' horšie a horšie, budeš nezniesiteľnejší (a), vykl'uje sa z teba lenivec (klebetnica) a nebude sa to dať už s tebou vydržať. Čo potom? Budeme sa naťahovať o majetok a peniaze? Zjednodušíme si už teraz prípadný rozvod a potvrdíme si našu úprimnú lásku. Podpíšme predmanželskú zmluvu, aby som si bol (a) istý (á), že ma po rozvode finančne neobľafneš! Vieš, drahý (á), ale inak ťa zbožňujem.“ Možno práve takto bude o niekoľko rokov vyzerat' rozhovor snúbencov pred uzavretím manželstva. V roku 2010 plánuje totiž Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky predložiť vláde novelu predmanželskej zmluvy (Zmluva o majetkovom spoločenstve manželov). Ide o právny inštitút, ktorý upravuje budúce majetkové vzťahy manželov v prípade rozvodu. Manželia ešte pred uzavretím zväzku spíšu zmluvu o tom, akým majetkom disponuje ženích a akým nevesta.

Ani nie tak Ministerstvo spravodlivosti, ako samotní manželia si tým uľahčia manželské ťažkosti. Nedorozumenia, ktoré vznikajú v každom vzťahu vyriešia razantným spôsobom – rozvodom a predmanželskou zmluvou. Niekde som čítala názor psychológa, ktorý tvrdil, že predmanželská zmluva je prejavom zrelosti vzťahu. Osobne si myslím, že je jasným prejavom nedôvery, neistoty a ponížením toho druhého. „Vieš, miláčik môj, ja ťa ľúbim, ale čo ak sa vezmeme, nevyjde to a ty ma po rozvode okradneš.“ Práve takto sa dá laikovi vysvetliť „pointa“ tejto zmluvy. Iní tvrdia: „Teraz je z nej (neho) poslušný (á) partner (ka). Ale čo potom, keď sa vezmeme? Nezmení sa?“ Myslím si, že ak dvaja spolu chodia niekoľko rokov, dokonale poznajú svoje pozitívne stránky i chyby. A pochybujem, že človek sa dokáže pretvarať dva či viac rokov. Keď niekto po určitej dobe zistí, že si s tým druhým nerozumie, nech sa s ním rozíde.

Aký zmysel má postaviť sa pred oltár a v ruke zviať ešte čerstvo podpísanú predmanželskú zmluvu? Veď: Čo Boh spojil, nech človek nerozlučuje! Vstupujem do manželstva, ale nechávam si otvorené zadné

dvierka – rozvod. Absurdné! Veď čo už, manželstvo uzavreté v kostole je pre mňa iba „fraška“ a splnené prianie rodičov. Absurdné!

Je smutné, že dnes sa i ľudská láska váži peniazmi. Ankety robené na túto tému sú toho dôkazom. Mnohí mladí ľudia by v budúcnosti neváhali vstúpiť do manželstva s „finančnou poistkou“. Ešte smutnejšie je, že my – mladá generácia, nádej po mnohých rokoch utláčania, konáme „nekresťanský“. Preto vás, mladí, vyzývam, prijmite jeden druhého aj s chybami. Robte životné rozhodnutia v duchu kresťanskej lásky. A Boh vás nenahraditeľne odmení. Nech každý jeden z vás už teraz pocíti, že sa oplatí kráčať v JEHO šľapajach. Veď: Čo ON spojil, nech človek nerozlučuje!

vema

Čo keby sme Bibliu používali rovnako ako mobil?

Tak si vravím, čo by sa stalo, keby sme s Bibliou zaobchádzali ako s mobilom ...?

- Čo keby sme ju stále nosili v kabelke alebo v taške?
- Čo keby sme sa pre ňu vrátili, keby sme ju zabudli doma?
- Čo keby sme v nej párkrát denne zalistovali?
- Čo keby sme cez ňu prijímali textové správy?
- Čo keby sme s ňou zaobchádzali tak, ako keby sme sa bez nej nezaobišli?
- Čo keby sme ju kúpili deťom ako darček?
- Čo keby sme ju používali na cestách?
- Čo keby sme ju používali v stave núdze?

Ach, ešte posledné ... na rozdiel od mobilu sa nemusíte báť toho, že by vaša Biblia bola niekedy odpojená zo siete ... Ježiš už totiž účet zaplatil!

(n)

Prečo sa katolíci modlia ruženec?

Nedávno som bol svedkom zaujímavej debaty skupiny mladých študentov. Sediac okolo mestskej fontány viedli zápalistú diskusiu o modlitbe typickej pre katolíkov, o ruženci. Väčšina z nich bolo asi evanjelického vyznania a pár katolíkov. V ich inak celkom zaujímavej debata som však počul aj od katolíkov veľa nesprávnych a nepresných argumentov. Tak len pár myšlienok pre objasnenie tým, ktorých by táto téma mohla zaujímať:

Aj v samotnej Katolíckej Cirkvi boli mnohí oddávna proti tejto modlitbe. Najčastejšie znela výhrada, že opakovanie Zdravasov je nezmyselné, slaboduché a hlúpe omieľanie. Mnohí v tom videli dokonca aj Ježišovo upozornenie, že keď sa modlíme, nemáme veľa hovoriť. Ruženec pokladali v lepšom prípade za modlitbu ľudí hlúpych, nevzdelaných a v horšom prípade za modlárstvo, a to aj pre nesprávne chápanie mariánskej úcty, keď sa báli, že prílišné uctievanie Márie by ohlo zatieniť Krista.

Spomeňme si však na opakovanie Božej žiadosti správcom jeho vyvoleného ľudu v podobe opakovaného posielania prorokov. Boh musel a stále musí mnohokrát opakovať svoju žiadosť, tak prečo by sme my nemuseli opakovať svoju prosbu? Boh mnohokrát musel klopať na dvere ľudských srdiec, tak prečo by sme my nemali klopať na nebeskú bránu opakovanou modlitbou?

Ľudský život, život prírody i beh vesmíru je charakteristický svojím pravidelným rytmom opakovania. Opakujú sa ročné obdobia, opakuje sa putovanie slnka po oblohe, opakuje zrodenie života i smrť. Dokonca aj história sa vraj opakuje. Táto prirodzenosť stvorených vecí je hlboko aj v podstate ľudského srdca. Ak nikoho milujeme, hovoríme mu to stále dookola, nie iba raz za život. A ak vyjadrujeme svoju lásku v modlitbe, robíme to opakovane a nikdy nás to neomrzí. Tento ustavičný kolobeh je vrastený hlboko v ľudskej prirodzenosti. A Boh rešpektuje našu prirodzenosť, ktorú nám sám dal. I modlitba je

postavená na jej požiadavkách. Je to modlitba ruženca. Preto je modlitba ruženca taká účinná a obľúbená.

Jeden pán farár, zarytý odporca ruženca, kedysi premýšľal, ako by ľudí vo svojej farnosti odučil od tohto hlúpeho zlozvyku, teda modliť sa ruženec. Raz ráno, cestou do kostola stretol pár nábožných ženičiek a prvý sa im pozdravil: „Pochválen.“ Ženy odpovedali: „Naveky.“ Potom zopakoval: „Pochválen.“ Ženičky odzdravili: „Naveky.“ A znova: „Pochválen.“ To sa opakovalo až dovtedy, kým sa ženy nezačali smiať. Pán farár im vtedy povedal: „Je to smiešne, však? A nie je smiešne omieľať stále dookola Zdravas Mária?“

Pán farár bol spokojný zo svojím výkonom, no ľudí modliť sa ruženec nikdy neodnaučil, ani týmto výstupom ani nikdy potom. Tie ženičky totiž intuitívne vedeli niečo o hĺbke svojej prirodzenosti. Na túto vedomosť prišli zo skúsenosti všetky národy všetkých čias. Tento spôsob modlitby poznáme u hinduistov v ich mantrách, u moslimov v ich opakovaní Božích mien atď. Samozrejme v kresťanstve táto modlitba nadobudla úplne iný charakter. Naši bratia pravoslávni majú tiež podobnú modlitbu, Ježišovu modlitbu: „Pane Ježišu Kriste, zmiluj sa nado mnou hriešnym.“ Tento spôsob modlitby si nesmierne vážia, dokonca ho pokladajú za základ ruskej spirituality. Tento spôsob modlitby je skutočne oddávna známy v každom druhu duchovného života po celom svete. Je v ňom totiž niečo, na čo ľudský rozum nesiahá. Opakovaná modlitba pomaly a postupne vďaka jednotnosti svojej formy zostupuje až do hĺbín ľudského srdca, kde sa človek stretáva s Bohom.

To robí z modlitby ruženca spolu s rozjímaním o tajomstvách Kristovho vykupiteľského diela vynikajúci spôsob kresťanskej kontemplácie, ktorí veľmi odporúčajú mnohí kresťanskí mystici a svätci. Spomeňme len blahoslaveného Bartola Longu, alebo známeho pátra Pia, ktorý sám hovoril, že ruženec posiluje jeho mystický život viac ako ktorákoľvek iná modlitba.

Opakovanie Zdravasov je ako udieranie na hlavičku klinca, ktorý tak preniká hlbšie a hlbšie cez pancier ľudského egoizmu a hriechu. A rozjímanie nad tajomstvami ruženca, v ktorých je zhrnuté celé evanjelium, v spojení s týmto pravidelným rytmom ústnej modlitby uvoľňuje všetku ich spásonosnú silu, preniká do hĺbky ľudského srdca a premieňa ho. Ako dych pravidelným opakovaním modlitby ruženca, sa presväté Meno Ježiš,

ktoré je centrom ruženca, stáva súčasťou ľudského dychu. Tak sa Ježiš stáva naším dychom, naším životom.

V poznaní tohto tajomstva modlitby siahali po ruženci takmer všetci katolícki mystici. Radi sa ho modlia aj tí, ktorí už v duchovnom živote niekam došli, ktorí už nie sú začiatočníci, alebo ľudia čistého srdca, ktorí majú k Bohu najbližšie. Carlo Carreto v knihe „Listy z púšte“ píše: „Ak mladý človek neoblubuje ruženec, nenaliehajte naňho. Je preňho lepšie, ak si prečíta nejakú stať z Písma alebo sa pomodlí nejakú inú modlitbu. No ak niekde na vidieku stretnete dieťa, pokojného starca, či prostú ženu a tí vám povedia, že sa radi modlia ruženec, hoci by nevedeli povedať prečo, radujte sa a tešte sa, lebo v ich srdciach sa modlí Duch Svätý. Pre človeka so „zdravým rozumom“ je ruženec nepochopiteľný, tak ako pre človeka, ktorý nemiluje, je nepochopiteľné tisíckrát denne vyznať lásku milovanej osobe. Je to však modlitba bezo zvyšku pochopiteľná ľuďom čistého srdca, tým, čo žijú v duchu blahoslavenstiev.

Často, najmä vo chvíľach duchovnej prázdnoty sa katolíci sťažujú, že nevedia, ako sa modliť. Neuvedomujú si, že práve tieto chvíle sú veľkým darom, pretože ich učia vziať do rúk ruženec a modliť sa prosto ako deti a ľudia čistého srdca: „Zdravas Mária.“ Milí katolíci, nepokúšajte sa rozumom pochopiť výhody tejto modlitby, lebo táto modlitba je tak hlboká, že sa vám to nikdy nepodarí.

<http://ondra.blog.sme.sk/>

Skautská lezecká veža vo Vrbove.

Skauting je organizácia s vyše storočnou tradíciou. Pre niekoho výchovná metóda, pre iného životný štýl. Ale predovšetkým spôsob, ako hodnotným zážitkom zlepšovať svoju osobnú kvalitu. Aj 66. skautský zbor, ktorý má len desať rokov, chce rozvíjať formáciu zážitkom. A tak okrem táborov, splavov riek, či výstupov na vrchy vždy sme chceli mať niečo, čo by umožňovalo prežívať dobrodružstvo, ale zároveň by bolo

k dispozícii bez komplikovaných presunov. Tak vznikla myšlienka postaviť si v blízkosti skautskej klubovne lezeckú vežu. Žijeme v tieni Tatier a tak pohyb „po vertikále“ by nám nemal byť vzdialený. Nápad vznikol v hlave zborového vodcu, ktorý podobnú vežu už postavil v obci Važec. Vypracoval sa projekt a po získaní podpory od Karpatskej nadácie, Konta Orange a Prešovského samosprávneho kraja v spolupráci s obcou Vrbov sme sa pustili do práce. Podľa makety v mierke 1:20 bol vypracovaný projekt a statický posudok tejto netypickej stavby. Konečne sme mohli začať s prácami 17. júna 2008. Len štyri oceľové papuče v masívnom betónovom základe nesú drevenú konštrukciu z hranolov a špeciálnej vodostálej protišmykovej preglejky. Všetky práce sme robili formou dobrovoľníckej práce. Zapájali sa do nej aj budúci lezci, chlapci a dievčatá z oddielov nášho zboru. Po prestávke na letný tábor, ktorý je vrcholom skautského roku, sme vežu dokončili 23. augusta 2008. Ostalo len upevnenie chytov a stupov, po ktorých sa zdoláva päť plôch o šírke od 2 po 5 metrov a výške 8,5 metra. Takzvané lezecké cesty sú rôzne obtiažne a unikátny tvar veže umožňuje súčasne liezť siedmym lezcom bez vzájomného rušenia sa. Na vrchole veže je vyhlídková plošina s peknou panorámou na obec Vrbov a okolité obce vrátane Vysokých Tatier. Odmena pre najšikovnejších lezcov. Súčasťou veže je aj hombačka so závesnými reťazami o dĺžke 6,5 metra.

Prvou zaťažkavacou skúškou bolo Otvorenie skautského roku 6.9. 2008, počas ktorého sa na nej vystriedalo vyše 120 lezcov a lezkýň pri lezeckej súťaži. Slávnostne bola veža otvorená 15. septembra 2008.

Verím, že umožní mnohým pekný zážitok z prekonávania seba i gravitácie, že ju budú obchádzať zranenia a že dovoľí rozvinúť talent mnohým chlapcom a dievčatám aj z okolia mesta Kežmarok. Je totiž jedinou exteriérovou voľne prístupnou lezeckou vežou s výškou vyše osem metrov v Podtatranskom regióne.

V mene skautov 66. skautského zboru Eduarda Korponaya sa chcem poďakovať všetkým, ktorí podporili finančne, či prácou dokončenie tohto diela.

Andrej Legutký

Program sv. omši na október 2008

dátum	čas	úmysel	lektor
1.10	18:30	za rodinu Dušana a Martina Bodyho	Birmovanci
2.10	18:30	za chorých členov ruže sv. Serváca	Zuzana Kisková
3.10	18:30	zos. Miloš Michalčík	Miriám Zummerová
4.10	8:00	zos. František Michalčík a zos. František Zummer st. a ml.	
5.10	8:00	zos. Mária a Ján Jankura	Katarína Bodyová Martina Bodyová
	10:00	za veriacich farnosti	birmovanci
6.10	18:30	zos. Alžbeta a Július Schmogner	Alžbeta Hrebeňárová
7.10	7:00	za zdravie a Božie požehnanie rod. Vanečkovej č. 99	
8.10	18:30	zos. Anna a Štefan Olejár	Birmovanci
9.10	18:30	zos. Marta a Ján Kruk	Lucia Hrebeňárová
10.10	18:30	zos. Magdaléna a Ján Hrebeňár 136	Mirka Knapíková
11.10	8:00	zos. Mária a Aladár Bretz	
12.10	8:00	za zdravie a požehnanie sestry Evy	Katarína Bodyová Ľudmila Vanečková
	10:00	za veriaci farnosti	birmovanci
13.10	18:30	zos. Cecília, Rudolf a Michal Kiska	Pavol Hrebeňár
14.10	7:00	zos. Žofia a Vojtech Zajac	
15.10	18:30	za zdravie a Božie požehnanie Petra Bretza	birmovanci
16.10	18:30	zos. Ľudovít a Igor Kráľovič	Mária Hrebeňárová

17.10	18:30	za zdravie a Božie požehnanie Heleny Vanečkovej	Nikola Balážová
18.10	15:00	za novomanželov Katarínu a Matúša	
19.10	8:00	zos. Anton a František Štieber	Júlia Hrebeňárová Ľudmila Vanečková
	10:00	za veriacich farnosti	birmovanci
20.10	18:30	zos. Gustáv Pirožek č. 21	Monika Hrebeňárová
21.10	7:00	zos. Mária a Štefan Kruk	
22.10	18:30	zos. Benedikt Schmogner	Birmovanci
23.10	18:30	zos. Katarína a Ondrej Varadzin	Adrián Hrebeňár
24.10	18:30	zos. Jozef Zajac	Mária Knapíková
25.10	7:00	zos. Žofia a Ondrej Vanečko	
26.10	8:00	zos. Jozef Tomaľa, kňaz	Martina Bodyová Júlia Hrebeňárová
	10:00	za veriacich farnosti	Birmovanci
27.10	18:30	zos. Anna a Peter Kuča	Zuzana Kisková
28.10	7:00	za zdravie a Božie požehnanie pre Emeríciu Ivanovú	
29.10	18:30	zos. Mária a Štefan Večorík	Birmovanci
30.10	18:30	zos. Anna a Gustáv Karaš	Mária Hrebeňárová
31.10	18:30	zos. Frida a Štefan Zummer	Miriám Zummerová
1.11	8:00	na úmysel celebranta	
	10:00	za veriacich farnosti	
2.11	8:00	za všetkých zosnulých	
		za veriacich farnosti	
3.11	18:00	za zdravie a požehnanie Ernest Schmogner – 70 rokov	
4.11	7:00	zos. Eduard Wiesner	
5.11	18:00	zos. Mária a Ján Matvej	
6.11	18:00	zos. Jozef Zajac	

Z histórie CHOROBY, POŽIARE

Naši predkovia, okrem radostne prežitých dní museli vo svojom živote prekonávať aj množstvo neúspechov a tragédií. V minulosti to boli predovšetkým zákerné nákazlivé choroby, ktoré kosili ľudské životy, ako mor, cholera, neskôr tuberkulóza (suchotiny).

Pozrime sa bližšie na morové epidémie. Roku 1348 sa popri hladomoru a vojnách objavil na svete, pravdepodobne v Indii mor. Do Európy ho doniesli námorníci, ktorých lode zakotvili v severotalianskom Janove, ktorí po uštipnutí blchami z lodných krýs ochoreli na zákernú chorobu. Aj keď týchto námorníkov poslali nazad na more, bolo už neskoro. Do Európy prišla čierna smrť. V nasledujúcich dvoch rokoch zomrela na mor až polovica obyvateľov Európy. Choroba prichádzala veľmi rýchlo. Prejavila sa tým, že sa v slabinách alebo v podpazuší objavili nádory, z ktorých niektoré narástli do veľkosti jablka, resp. vajca. Človek zomrel do jedného až štyroch dní od nákazy. Názov čierna smrť je odvodený od čiernej farby nádorov. Príznakmi tejto choroby boli aj nepretržité horúčky a vykašľavanie krvi. Po dvoch strašných rokoch (1348-1349), keď sa zdalo, že nie je nijaká nádej, morová rana zmizla rovnako rýchlo, ako prišla. Rok 1350 pápež Klement V. vyhlásil za rok osláv a milión pútnikov putovalo do Ríma osláviť prežitie ľudstva. V roku 1369 sa mor vrátil. Na zahnanie moru nosili bohatí ľudia so sebou voňavé guľôčky. V roku 1665 londýnski moroví lekári mali zvláštny odev so zobákom, naplnený voňavými bylinkami. Mor neobišiel ani naše krajiny, našich predkov, hoci prišiel neskoršie. Na Spiši zúrila v roku 1676, zasiahol aj Vrbov, pre ktorý mal hrozné následky rok 1710, kedy vymrela takmer polovica obyvateľstva. V susednej Ľubici zomrelo 1060 osôb. Ľudia verili rôznym liečivým prostriedkom. V Kežmarku sa používali žaby. Museli sa nachytať v potoku, vysušiť na slnku (nie na peci, to by nepomohlo), potom zavesiť do okna a ich prítomnosť mala zabrániť vstupu morových baktérií. Múdrejší prežúvali tabak, alebo cesnak. Izby vykiadkali jalovcom. Nečudo, že na mor vymrela väčšina kežmarského obyvateľstva. Verilo sa, že mor prichádza na oblaku. Táto choroba zasiahla aj hospodárske zvieratá. V 19. storočí sa objavila ďalšia nákazlivá choroba – tuberkulóza.

Okrem spomínaných chorôb veľké utrpenie a biedu prinášali často sa opakujúce ničivé požiare. Hrozný bol požiar 31. marca 1556, ktorý si vyžiadal 14 ľudských životov. V roku 1683 blesk zapálil kostolnú vežu. Horelo aj v rokoch 1690, 1699. Požiar v roku 1877 si vyžiadal život 8 ľudí. Požiarom sa obec nevyhla ani v 20. Storočí. V apríli 1947 horelo v Zadnom lese, oheň narobil veľké škody na lesnom poraste. 15. februára 1948 ráno o 3:20 hod. horeli maštale a stodoly na Prednej ulici. Voda mrzla na nohaviciach ľudí, nakoľko bol silný mráz. Zhorelo osem stodôl, deväť maštali, niekoľko sviň, oviec a psov. 29. októbra 1960 o 20:20 hod. vznikol požiar v jednej zo stodôl JRD, ktorá bola naplnená porezanou slamou (pri terajšom futbalovom ihrisku). Požiar zničil deväť stodôl a veľké množstvo objemového krmiva pre dobytok. Ani rok 1961 nebol bez požiarov. 7. októbra o 21:30 hod. sa ohnivé jazyky znova ukázali na Jarkovej ulici v stodole domu č. 55. Požiar spôsobil vyhorenie 5 domov, maštale a stodoly. Bol to posledný veľký požiar.

Mestu škodili aj časté povodne, napr. v rokoch 1627,1813. V roku 1734 počas žatvy tri týždne pršalo a väčšia časť úrody zhnila. Na druhej strane v roku 1786 bolo obrovské sucho. V máji 1871 zase napadol sneh.

*Jozef Žemba
kronikár obce*

Modliť sa ruženec je určitý druh nebeskej ručnej práce; neviditeľné šitie alebo pletenie či vyšívanie, horlivo konané pomocou päťdesiatich Zdravasov, korunou perál. Kto roky a roky recituje každý deň túto modlitbu, utvorí si nádhernú látku, tkanivo, ktorým raz Božie milosrdenstvo bude môcť zakryť veľkú časť jeho hriechov. Aj keď často myšlienky zblúdia a vzdialia sa od nábožných formúl, i keď recitujúc Zdravasy si povzdychneme nad drahotou vajíčok alebo si na minútku podriememe, nie je to veľké nešťastie, pretože prežívame a nadobúdame určitý druh istoty, akú sme nikdy nezakúsili.

(F. Werfel)

Deviatnik k Božskému Srdcu za obnovu viery a jednoty farnosti Vrbov

„O Božej láske vieme, že je všemohúca, že môže všetko urobiť, čo chce.“ To je jedna z myšlienok prvého dňa deväťdňovej pobožnosti k Božskému Srdcu. Je to aj dôvod prečo sme sa rozhodli zlomiť nejednotu vo farnosti práve modlitbou ročného nepretržitého deviatnika k Božskému Srdcu.

Viditeľným znakom nepretržitého reťazca modlitieb je putovný obraz Božského Srdca, ktorý sa predáva vždy nasledujúcemu modliacemu sa spolu veriacemu. Každý sa modlí doma, v súkromí, podľa vlastného uváženia text z JKS alebo aj iný. Na pamiatku účasti v modlitbovom reťazci každý dostane spomienkový obrázok Božského Srdca.

V mesiaci október budú v deviatniku pokračovať:

32. Anna Vanečková	276	4.10.2008
33. Otilia Zajacová	296	13.10.2008
34. Anna Bucová	275	22.10.2008
35. Viera Bretzová	248	31.10.2008
36. Judita Hriňáková	127	9.11.2008

Ďakujem všetkým, ktorí sa doteraz pripojili k modlitbe a teším sa na jej ovocie.

Vaša JUDITA

Oprava plota a výstup na Ďumbier

Vydáva: **Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vrbov, 059 72 Vrbov 133**

e-mail: **dlugosa@gmail.com**

Imprimatur udelil **Mons. Prof. ThDr. František Tondra,**

dňa **15.12.2006**, pod číslom **26/2006**

Zaregistrované na **Ministerstve kultúry SR** dňa **6.12.2006**,

pod číslom **RP 242/2006**

Odborný konzultant: **Mgr. Ing. Andrej Legutký**

Šéfredaktor: **Mgr. Ing. Alžbeta Dluhošová**

Redakčná rada: **Helena Kovalčíková, Marcela Hrebeňárová**

Tlač: **vlastná – október 2008**

Počet výtlačkov: **150**